

Arrest

**nr. 169 378 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn twee vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de taliban omdat hij niet ingaat op hun vraag om tot hun rangen toe te treden en omdat hij in het immobiliënkantoor van zijn broer heeft gewerkt.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 122 750 van 18 april 2014 en nr. 140 821 van 12 maart 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij in Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende en nieuwe verklaringen af -hij vreest onthoofd te worden door de Daesh of de taliban omdat ze uit zijn verblijf in Europa gaan afleiden dat hij iets verkeerd heeft gedaan en zich bekeerd heeft- en volgende documenten neer: een kopie van de winkelvergunning van zijn schoonvader, een originele eigendomsakte van de handelszaak van zijn broer, een attest dat stelt dat zijn schoonvader de eigenaar is van het kapsalon in Jalalabad, een verklaring dat zijn moeder, broer en zus in Trili wonen en onderhouden worden door zijn oom, een verklaring waarin de ouderen bevestigen dat hij een probleem heeft en een brief van zijn advocaat, waarin deze schrijft dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedwongen gerekruteerd te worden, dat hij dermate verwesterd is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gemarginaliseerd gaat worden en dat hij niet in staat is om zich in Jalalabad te vestigen, reden waarom zijn advocaat verzoekt hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 122 750 en nr. 140 821 van respectievelijk 18 april 2014 en 12 maart 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij brengt, zo stelt de Raad vast, geen concrete en valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen op grond waarvan in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat, rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt, alwaar hij, zoals eerder ook al in het kader van zijn vorige asielaanvragen werd vastgesteld, over een veilig en redelijk intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

De informatie waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst omtrent de veiligheidssituatie in de oostelijke provincies van Afghanistan en in het bijzonder de provincie Nangarhar doet geen afbreuk aan, doch leunt integendeel aan bij en ondersteunt de vaststelling uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat het gros van het geweld dat in de provinciehoofdstad Jalalabad plaatsvindt voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker aangebracht blijkt evenwel dat, ofschoon de stad af te rekenen heeft met complexe aanslagen die hoofdzakelijk gericht zijn tegen high profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen of personen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, en supranationale functie gevisieerd worden, de situatie in Jalalabad actueel van die aard zou zijn dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker oppert zeer algemeen dat IS een bedreiging vormt in Jalalabad, doch uit niets blijkt en hij brengt geen concrete en objectieve informatie bij waaruit zou blijken dat IS effectief aan een opmars bezig is en een reële bedreiging vormt in de stad Jalalabad.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe stukken heeft ingediend die betrekking hebben op haar familieleden. Zij wijst er voorts op dat zij een risicoprofiel heeft en dat mannen zoals in haar geval gedwongen rekrutering door de taliban dienen te vrezan. Zij argumenteert voorts dat IS aan een opmars bezig is in Jalalabad.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in de door haar aangevoerde problemen en wijst op de stukken die zij heeft bijgebracht, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij stelt dat zij een risicoprofiel heeft en dat mannen zoals in haar geval gedwongen rekrutering door de taliban dienen te vrezan, stelt de bestreden beslissing correct het volgende: *“Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er dient echter op gewezen te worden dat uw bewering dat de taliban u voor uw vertrek trachtte te rekruteren bedrieglijk werd bevonden. De stelling dat u behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering wordt in het schrijven allerminst onderbouwd. Het louter citeren uit een rapport en het aanhalen van beleidsrichtlijnen is volstrekt onvoldoende om uw persoonlijke vrees op vervolging aan te tonen.”*

Wat betreft de argumentatie van verzoekende partij dat IS aan een opmars bezig is in Jalalabad, stelt de Raad vast dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt in zijn beslissing dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoekende partij over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat IS actief is in

Jalalabad. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die hierop wijzen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS